

lované nového uskutečnění. Již pro nedostatek podmínky § 228 b) tr. zák. nemůže tudíž o promlčení trestného činu býti vůbec řeč, pročež netřeba se zabývatí vývody zmateční stížnosti, jimiž stěžovatelka doličuje, že nahradila způsobenou škodu a že nemá ze zločinu v rukou již žádného užitku. Bylo tudíž zmateční stížnost jako neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 3494.

Soudem ve smyslu § 199 a) tr. zák. jest rozuměti soudní úřad, a to jen, pokud vystupuje jako orgán nalézání práva a konání spravedlnosti, nikoliv jako orgán osvědčovací nebo správní.

Křivá výpověď svědecká před vojenským prokurátorem nebo jeho funkcionářem v t. zv. vyhledávacím řízení podle §§ 128 až 155 voj. tr. ř. stejně jako křivá výpověď svědecká před úřadem bezpečnosti nebo veřejné obžaloby nezakládá podle práva dosud platného zločin podle §§ 197, 199 a) tr. zák., pokud se týče podle § 504 a) voj. tr. zák., nýbrž, dopustí-li se jí osoba podrobená vojenské pravomoci, přečin podle § 510 voj. tr. zák., a je-li pachatelem osoba, podléhající pravomoci trestních soudů občanských, zásadně přestupek podle §§ 205, 461 tr. zák., a jen v případě, že úmysl pachatelův směřoval k způsobení škody, nyní podle trestní novely čís. 31 sb. z. a n. z roku 1929 2000 Kč převyšující, zločin podle §§ 197, 200 tr. zák.

(Rozh. ze dne 23. května 1929, Zm II 372/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 21. března 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák., zrušil však rozsudek nalézacího soudu, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák., podle § 290 tr. ř. v tomto odsuzujícím výroku jakož i ve výroku o trestu a výrocích s ním souvisejících jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal o rozhodl, přihlížeje při vyměření nového trestu k pravoplatnému odsouzení obžalovaného pro zločin podle § 209 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Napadený rozsudek zjišťuje, že obžalovaný byl slyšen jako svědek nikoliv u soudu, nýbrž u funkcionáře vojenského prokurátora v O. Z dotyčného trestního spisu vychází na jevo, že zemské vojenské velitelství v B. postoupilo výtah z udání, jímž obžalovaný obvinil bývalého majora Celestýna R-a u ministerstva Národní Obrany v Praze také z přečinu nedokonaného podvodu, — vojenskému prokurátorovi v O. »k dalšímu řízení«, že pak tento odstoupil věc funkcionáři vojenského prokurátora v O. »podle § 139 a 20 voj. tr. ř. k dalšímu řízení, poněvadž jde jen

o přečin podvodu». Ze spisu toho je dále patrné, že obžalovaný byl dne 29. listopadu 1928 funkcionářem vojenského prokurátora vyslechnut jako svědek v t. zv. řízení vyhledávacím, jež bylo provedeno na základě onoho trestního udání. Podle formálně bezvadného zjištění napadeného rozsudku vydal obžalovaný při tomto výsledku svědectví objektivně i subjektivně křivé, jež soud první stolice nesprávně kvalifikoval za zločin podle §§ 197 a 199 a) tr. zák. Podle tohoto zákonného ustanovení (a souhlasného s ním ustanovení § 504 a) voj. tr. zák., jde-li o pachatele podrobeného pravomoci vojenských soudů) stihá se totiž pro zločin podvodu ten, kdo vydá křivé svědectví před soudem. »Soudem« jest však rozuměti (Finger, III. vyd. II. díl, str. 610) soudní úřad, a to jen pokud vystupuje jako orgán nalézání práva a konání spravedlnosti, takže nespadají na př. pod trestní sankci § 199 a) tr. zák. ani křivé výpovědi svědecké před soudem jako orgánem osvědčovacím nebo správním, poněvadž v té příčině se rovná jiným úřadům, které jsou povolány takové úkony předsebráti, stejně jako nelze pod toto trestní ustanovení podřaditi svědecké výpovědi v trestním řízení před jinými úřady a orgány než soudy, tedy zejména před úřady bezpečnostními nebo veřejné obžaloby, poněvadž tu nejde o úkony soudcovské. Tak zv. vyhledávací řízení podle vojenského trestního řádu (§§ 128—155 voj. tr. ř.), prováděné nikoliv soudem, nýbrž vojenským prokurátorem nebo jeho funkcionářem, má podle § 140 voj. tr. ř. za účel vypátrati a zjistiti okolnosti, kterých je třeba pro posouzení otázky, může-li se podati obžaloba na určitou osobu nebo ne. Tyto meze nemůže vyhledávací řízení překročiti. Funkcionář jím pověřený smí vyslechnouti osoby podrobené vojenské trestní pravomoci jen nepřisežně (§ 141, 2 odst. voj. tr. ř.), o provedení jiných vyhledávacích úkonů má se zpravidla obrátiti na vojenský nebo civilní trestní soud (§ 142, 1 odst. voj. tr. ř.); protokoly, jež byly v takovém řízení sepsány bez intervence soudu jest povinen soud zkoumati co do formy a úplnosti a provésti v nich podle potřeby doplnění nebo opakování atd. (§ 142, odst. 4, § 131 posl. věta voj. tr. ř.). Již z těchto omezení, odůvodněných zvláštním účelem vyhledávacího řízení přesně vytknutým v § 140 voj. tr. ř. jest zřejmo, že úkony v něm předsevzaté nelze klásti na roveň vyhledávacím úkonům trestních soudů vojenských podle ustanovení hlavy XIII. až XV. voj. tr. ř. Nejde o úkony soudní, nýbrž orgánů veřejné obžaloby, nejde o úkony sloužící nalézání práva, nýbrž jen o zkoumání, zda je určitá osoba dostatečně podezřelá, by mohla býti proti ní podána obžaloba čili nic. Z toho plyne jako důsledek, že křivá výpověď svědecká před vojenským prokurátorem nebo jeho funkcionářem v tomto t. zv. vyhledávacím řízení — stejně jako křivá výpověď svědecká před úřadem bezpečnostním nezakládá podle práva dosud platného zločin podle §§ 197, 199 a) tr. zák., pokud se týče § 504 a) voj. tr. zák., nýbrž, dopustí-li se jí osoba podrobená vojenské pravomoci, přečin podle § 510 voj. tr. zák., a je-li pachatelem osoba, podléhající pravomoci trestních soudů občanských, zásadně přestupek podle §§ 205, 461 tr. zák., a jen v případě, že úmysl pachatelův směřoval k způsobení škody, nyní podle trestní novely čís. 31 sb. z. a n. z roku 1929 — 2.000 Kč převyšující, zločin podle § 197, 200 tr. zák.

Jen mimochodem budiž poukázáno na osnovu nového trestního řádu, jež recipuje instituci vyhledávání státním zástupcem z práva uherského a vojenského, opouštějíc zásadu, že státní zástupce stíhá, ale nevyšetřuje, také pro trestní řízení před občanskými trestními soudy (viz hlava X., §§ 114 až 136 osnovy) a v článku XXXVIII. uvoz. předpisů stanoví, že na příště bude trestán pro přečin, kdo vydá za vyhledávání konaného podle tohoto zákona křivé svědectví před státním zástupcem nebo před státním úřadem bezpečnostním. Také toto ustanovení, vycházející zřejmě z úvahy, že se dosavadní kvalifikace trestní podle platného trestního zákona nepokládá za dostatečnou, jest nepřímým dokladem, že křivé výpovědi před orgány zmíněnými ve čl. XXXVIII. uvoz. ust. podle práva dosud platného zakládají zásadně přestupek podle § 205 a 461 tr. zák., po případě zločin podle §§ 197 a 200 tr. zák., nikoli však zločin podle §§ 197 a 199 a) tr. zák. První soud pochybil tedy v tom, že kvalifikoval křivé svědectví vydané před funkcionářem vojenského prokurátora nesprávně za zločin podle §§ 197, 199 a) tr. zák., čímž zavinil zmatečnost rozsudku podle čís. 10 § 281 tr. ř. Ježto napadený rozsudek nemá potřebných zjištění ve směru subjektivním, by bylo lze posouditi, dopustil-li se obžalovaný svým jednáním jen přestupku podle §§ 205 a 461 tr. zák. či po případě (vzhledem k výši zamýšlené škody) zločinu podle §§ 197 a 200 tr. zák., bylo odůvodněno jej v rozsahu ve výroku naznačeném zrušiti a uložití prvnímu soudu, by tyto skutkové předpoklady zjednal a o věci znovu rozhodl.

Čís. 3495.

Tomu, kdo se kdysi před lety dopustil skutku pokud se týče zachoval se tak, že se to nesrovnávalo se společenskými názory o jednání čestném a mělo následkem toho v zápětí snížení jeho vážnosti v tomto konkrétním případě, nelze upříti jednou pro vždy jakékoliv právo na vážnost spoluobčanů vůbec, třebaže se choval jinak a nadále sebe čestněji.

Skutečnost, že si někdo nechal naplívati do obličeje, aniž se pro tu hanu domáhal rehabilitace své cti, je způsobitou snížení ho ve vážnosti jeho spoluobčanů způsobem menším nebo větším podle toho, proč tuto hanu nečinně trpěl.

(Rozh. ze dne 24. května 1929, Zm I 470/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku zemského trestního jako kmetského soudu v Praze ze dne 8. května 1928, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými Ludvík V. přečinem proti bezpečnosti cti podle §§ 491, 493 tr. zák. a § 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., František D. přestupkem podle § 6 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Zmateční stížnost namítá, že o soukromém obžalobci bylo zjištěno, že mu jednou někdo naplil do obličeje, a že se tehdy spokojil s pouhým